

||

- Ko tu par to zini? – viņš jautāja vēlreiz.
 - Nuja, ko mēs saucam par zināšanu. – Šobrīd jau nožēloju, ka esmu viņu uzrunājis.
 - Tad tu esi lietas kursā arī par šķēpu? Par svēto Kai-lasa kalnu, Tibetu, par simt astoņiem aprīņķojumiem?
 - Nē, bet... Kristofers noteikti zina.
 - Kristofers ir Teherānā? *Tas* Kristofers?
 - Jā. Viņš pat ir šajās viesībās. Es atnācu kopā ar viņu.
 - Tas liecina tev par labu, ja viņu pazīsti. Es sākumā domāju, ka tu esi tikai tāds nīkulīgs pediņš, kas grib kaut ko tēlot.
 - Nē, nē..., – nezināju, ko piebilst, un jutu, ka no-sarkstu.
 - Dievs necieš zilos, to arī tu zini?
 - Jā, zinu. Man arī nepatīk homoseksuālisti.
 - Nu, tad jau labi. OK.* Gribi uzpīpēt šabu-šabu?
 - Ko?
 - Neskaties manī kā dievmaizītē. Šabu-šabu. *Crystal Meth***.
- Naciņu kaifs, baikeru laime, jaunā skaidrība, pankroks. Nāc, uzpīpēsim.
- Ak, sāc nu bez manis, Aleksandr. Es tevi vēlāk sameklēšu.

* Labi (angļu val.).

**Metamfetamīns smēķēšanai paredzētā formā (angļu val.).

||

Atstāju viņu stāvam. Kaut kas viņa izdzisušajās smadze-nēs sāka rosināties, un varēja manīt, ka viņš tagad mēģina izdomāt, kā zinu viņa vārdu. Gan jau viņš gudroja, vai tik pirms brīža nav pats man to pateicis. Egejas jūru jau viņš vairs neatcerējās, noteikti neatcerējās.

Throbbing Gristle dziesma, ja vispār to varēja nosaukt par dziesmu, nu bija galā, un sākās jauna, vēl draus-mīgāka un skaļāka, un nebaudāmāka.

Aleksandrs atsāka dejot; griezdamies riņķī, viņš izvilka no bikšu kabatas mazu stikla pīpīti, iesprauda to mutē, paturēja pie galviņas šķiltavu liesmu un ievilka dūmu. Es devos meklēt Kristoferu.

||

Pēc laiciņa viņu atradu, viņš stāvēja mazliet nomaļus kopā ar trim jaunām sievietēm, tās bija blondas, garkā-jainas un perfekti izskatījās. Viena turēja pie rokas ma-zu, blondu meitenīti, tai varēja būt kādi pieci vai seši gadi, tā bija viņas meita.

Māte bija ietērpusi mazo meitenīti zekturos, tīkliņa zeķbiksēs, sieviešu biksītēs un baltā krūsturī. Viņa at-skrūvēja mazu pudelīti, iebrauca tajā ar balti lakotu nagu un pabāza sev zem deguna kokaīna šķipsnu.

||

Noskatījos, kā Kristofers, kratoties smieklos, iztukšo kokaīna pudelīti sev saujā, tad iebrauc plaukstā ar degunu un atlikumu nolaiza ar mēli. Kad arī mazais skuķēns pastiepa roku pēc pudelītes, es novērsos.

||

Kristofers izskatījās tikpat jucis kā Aleksandrs. Viņš bija histērisks, uzvedās tā, it kā būtu Barbara Hatone savā mājas ballītē Tanžerā. Viņš atradās kaut kur milzīgi tālu no manis. Nekad nebūtu domājis, ka viņš spēj būt tik cietsirdīgs.

Bez šaubām, es jau to zināju vienmēr, bet tādas lietas var glabāt sevī gadiem un tomēr tā īsti neapzināties: Kristofera seja un tas, kā viņš turēja glāzi, kā smējās ar atpakaļ atrieztiem pleciem, tas viss bija vienīgi viņa drausmīgi saltās cietsirdības ārēja izpausme. Tā jau tas bija vienmēr; Kristofers bija slims.

||

Tas bija tāpat kā pirms pāris dienām tuksnesī pie Alamas, nakū, kad smiltis un akmeņi bija atdzisuši un kļuva pavisam auksts, bet viņš tur aizvien vēl stāvēja, mēness apmirdzēts – jo Kristofers vienmēr bija apmirdzēts –, nerunāja ne vārda un nekustējās. Viņš stāvēja tur kā sastindzis, apgaismots līdzīgi statujai.

||

Tāpat arī brīžos, kad naktīs pagriezies un uzliku savu plaukstu uz viņa pakauša vai arī pavilku augstāk segu, jo jutu, ka miegā viņš salst. Tādās reizēs, kad pustumsā raudzijos viņā, man šķita, ka viņš tiešām ir statuja, metālējums – tikai ne tāds, kuru reiz kāds ir radījis, bet gluži vienkārši mūžīgs, mirdzošs, nepieejams un baismīgs.

||

Kādreiz Ēģiptē – arī tas notika tuksnesī, tikai citā, Sinaja tuksnesī – mani pārņēma bailes; mūsu pežo bija plisusi riepa, es pagājos sāņus aiz klintīm un skatījos zvaigznēs, un viņš man piezagās, gribēdams nobaidīt, tālumā dega naftas urbumu lāpas, gremdējot smiltis un visu apkārtni bālgani oranžā gaismā, un tad es tiešām pārbijos, kā jau to Kristofers bija ieplānojis, un nejauši pārrāvu koka pārlišu virteni, kuru pirms gadiem man uzdāvināja Benjamīns, un tās tad nu arī bija tās manas bailes.

||

Dažkārt viņš miegā runāja, kā jau mēs visi reizumis runājam miegā, vai raustījās, vai arī sapņoja, ka viņam izkrist zobī. Tad viņu apskāvu, un man patika viņu apskaut, lai arī vairākus gadus jau negulējām. Es vienmēr skatījos sevī no augšas; es milēju Kristoferu.

||

Pienāca namatēvs, bārdains irānis ar apaļu vēderu tir-kīza krāsas *Lacoste* pulloverā. Sava svītrotā polo krekla apkaklīti viņš bija atlocījis uz augšu un kratīja manu roku.

– Esiet sveicināts, jaunais draugs, – viņš teica. – Kur tad ir jūsu Kristofers?

– Kaut kur tur tālāk. Pirmīt es viņu tur redzēju. Labvakar jums arī. Liels paldies par ielūgumu. Tās tiešām ir lieliskas, brīnišķīgas viesības.

Aizvien vēl ar abām plaukstām kratīju viņa roku, un tad viņš to aizvāca.

– Ak, zināt, tās, diemžēl, ir pēdējās, viesību tagad ilgi vairs nebūs.

Viņš pasmaidīja un, tā kā es skatījos lejup uz savām sandalēm, nezinādams ko atbildēt, tūlīt pat pajautāja, vai nevēlos aplūkot viņa hašmežu.

||

Viegli uzspiezdams plaukstu mūsu augšdelmiem – it kā instinktīvi būtu sajutis, ka kaut ko palaidīs garām, Kristofers piepeši kā uz burvja mājienu atkal bija man līdzās – bārdainais irānis virzīja mūs pa labi, mēs pagājāmies gar strautiņu, vienā lēcienā bijām tam pāri un ienirām tumšā krūmājā.

||

Kāds bija iegāzis strautā vairākus spaiņus balta šķidruma, ūdens tagad plūda caur dārzu pienīgs un duļķains. Mēs tiešām gājām caur īstu hašiša mežu, un namatēvs stāstīja par Teherānas zemi, kas atrodas tieši vajadzīgajā augstumā un kurā ir arī īstais krama daudzums – viņš teica, tas esot gluži tāpat, kā mēs ietu caur īpaši veiksmīgi izvietotu vīnogulāju plantāciju.

||

Koki dvakoja smagi un sveķaini, garāmejot to lapas skāra manu žaketi, un tajā aizķērās hašiša smarža. Augu stumbri bija mana kakla resnumā.

Mēs apstājāmies mazā klajumiņā. Nakts bija skaidra, virs galvas mirdzēja zvaigznes. Es skatījos augšup.

– Redziet, Lielais Lācis. Un tas tur pāri ir Orions. Pašā augšā, pavisam maziņš.

– Nu, – teica namatēvs. – Tagad ģērbieties nost.

||

Kristofers sāka atpogāt bikses un vilka tās lejup. Cauri marles apsējiem uz viņa kājām atklājās tumšbrūni, krevelaini plankumi, kas gar malām izplūda dzeltenīgos traipos. Viņš smiņņāja, it kā gaidītu kaut ko jaunu, kaut ko vēl nezināmu, jaunu spēli – es labi pazīnu šo Kristofera smīnu.